

Arrest

nr. 213 908 van 13 december 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BYVOET
Paalsesteenweg 133
3583 PAAL-BERINGEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat J. BYVOET verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, A. M. R. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnische Pashtun te zijn en de soennitische geloofsleer te belijden. U kent uw precieze geboortedatum niet maar verklaart in 1981 geboren te zijn in het dorp Kotgi, gelegen in de Uzbinvallei in het district Surobi van de provincie Kabul in Afghanistan. U bent altijd in dat dorp blijven wonen en kreeg nooit formele scholing, maar hebt een beetje leren lezen en schrijven in de moskee. Door geiten te houden en overtollige dieren te verkopen had u wat inkomsten. U trouwde ongeveer 18 jaar geleden en kreeg 3 kinderen. Uw vader werkte voor de Karzai-regering in Kabul en kwam maar af en toe naar huis. Hij werd verklikt door jullie dorpsgenoten

en de taliban hebben hem ontvoerd en vermoord ongeveer 8 jaar geleden. Ondanks deze ingrijpende gebeurtenis leefden jullie niet in onmin met de andere bewoners, en dus bleven jullie in hetzelfde dorp wonen. Uw vrouw is ongeveer 6 jaar geleden gestorven in het kraambed. Het noodlot sloeg nogmaals toe 3 jaar geleden, toen overvallers uw broer doodschoten en zijn auto probeerden stelen. De politie was er echter in de buurt en heeft alles zien gebeuren. Zij hebben de daders van deze roofmoord dan ook op heterdaad kunnen betrappen en in hechtenis genomen. 10 dagen later was u op weg naar het districtscentrum toen de wagen waarin u reisde werd tegengehouden door gemaskerde mannen. Deze bleken naar u op zoek te zijn en dwongen u tot uitstappen. Ze drumden u in een hoek en zeiden dat drie van hun mannen in de gevangenis zaten en dat u hen moest gaan vergeven zodat men deze drie zouden vrijlaten. Indien u niet meewerkte, zou u hetzelfde lot ondergaan als uw broer. U pleitte echter onwetendheid, wat uw belagers tot razernij dreef. Zij sloegen u zo hard dat u het bewustzijn verloor. Toen u weer bijkwam lag u in een ziekenhuis. U bleef daar enkele maanden en toen u werd ontslagen uit het ziekenhuis keerde u terug naar huis. U probeerde daar de draad van uw leven weer op te pikken. Al snel kwam u tot het besef dat u niet veilig was omdat dezelfde misdadigers naar u op zoek bleven. U verkocht de geiten, bracht uw kinderen onder bij uw moeder en vertrok naar Kabul, waar u een mensensmokkelaar regelde. U reisde naar Iran en Turkije en ging via andere doorreislanden naar België, waar u toekwam op 28 december 2015. U deed op 07 januari 2016 een verzoek tot internationale bescherming in België.

U vreest bij uw terugkeer te worden gedood door de criminelen die uw broer om het leven brachten. In ondergeschikte orde denkt u dat u problemen zou kunnen krijgen met de taliban aangezien zij uw vader hebben vermoord.

Ter ondersteuning van dit verzoek legde u volgende documenten neer: videobeelden van een arrestatie op heterdaad ergens in Afghanistan die op Facebook staan en een schrijven van uw dokter over uw mentale toestand.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt, en wel om volgende redenen.

Op een verzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek tot internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tijdens de inleiding op, en doorheen, uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p.1,17,18), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Ten eerste slaagde u er niet in uw identiteit ontegensprekelijk aan te tonen. U hebt voor deze asielprocedure geen enkel document voorgelegd dat uw identiteit, nationaliteit en landen van eerder verblijf zouden kunnen staven. Het ontbreken van een geloofwaardig identiteitsbewijs houdt initieel een negatieve indicatie in met betrekking tot uw asielrelaas, daar u het CGVS geen eenduidig zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt. De nood aan duidelijkheid over deze kernaspecten blijkt ook uit het feit dat u uiteindelijk erkent dat u nog andere namen heeft gebruikt in het verleden (CGVS, p.10,17). Hoewel u dat in eerste instantie ontkende (CGVS, p.3) geeft u toe dat u in Bulgarije de naam van uw overleden broer hebt gebruikt, wat u minimaliseert door te zeggen dat u die enkel in Bulgarije heeft gegeven en dat niet beschouwt als een andere naam gebruiken (CGVS, p.10), een weinig overtuigende toelichting. U ontkent dan opnieuw dat u ooit nog een andere naam hebt gevoerd (CGVS, p.10). Nadat u wordt geconfronteerd met de vaststelling dat het Facebookprofiel onder uw eigen naam slechts zeer recent aangemaakt lijkt te zijn verklaart u plots dat dit een nieuw profiel is dat u maakte omdat u eerder een profiel onder de naam J. K. (...) gebruikte. Omdat u werd lastig gevallen besloot u een nieuw profiel te maken onder een andere naam, volgens u uw werkelijke naam (CGVS, p.17). Op die manier ontstaat de indruk dat u de naam A. M. R. (...) slechts recent bent beginnen gebruiken, wat de twijfels verder

aanwakkert. U heeft trouwens ook tegenstrijdige verklaringen afgelegd over het bestaan van eventuele documenten. Waar u bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nog verklaarde dat uw taskara in Afghanistan was achtergebleven (DVZ, Verklaring DVZ, p.10), verklaarde u op het CGVS eerst dat u helemaal geen officiële papieren had toen u in Afghanistan woonde, om vervolgens te beweren dat u wel een taskara had en dat bent kwijtgeraakt tijdens uw reis naar België. U ontkent dan ook dat u ooit zou hebben verklaard dat uw taskara nog in Afghanistan is (CGVS, p.3). Het louter ontkennen van uw eerdere verklaringen is in elk geval geen voldoende antwoord, temeer daar u een andere correctie hebt aangebracht aan uw verklaringen bij DVZ (CGVS, p.2) maar niet de reden dat u geen taskara kan voorleggen. Bovendien heeft het er alle schijn van dat u uw verklaringen aanpast doorheen het gehoor, wat nefast is voor uw geloofwaardigheid.

U voert ook aan dat u met niemand in Afghanistan in contact staat die documenten naar u zou kunnen sturen (CGVS, p.3). Gevraagd naar de reden dat u niet in staat bent om uw moeder en kinderen in Afghanistan te bereiken antwoordt u dat telefoons er niet werken. U heeft nooit geprobeerd om op een andere manier een boodschap naar hen te krijgen dan via de telefoon (CGVS, p.8-9). Dat u volstrekt geen inspanning doet om uw kinderen en moeder te bereiken nadat u zelf het land moest ontvluchten getuigt van een desinteresse in uw eigen problemen die strijdig is met de door u beweerde vrees voor vervolging. De omstandigheden waarin u beweert uw familie te hebben achtergelaten kunnen ook niet plausibel genoemd worden: u verklaart dat u geiten verkocht en met dat geld plus de erfenis van uw vader een mensensmokkelaar betaalde voor uw reis naar Europa (CGVS, p.18). Uw oudste zoon zou te jong zijn om te werken (CGVS, p.8) en u erkent dat het voor vrouwen in uw regio onmogelijk is om naar buiten komen indien zij niet door een man worden begeleid (CGVS, p.15). Als het Commissariaatgeneraal vraagt naar wie dan de financiële last van uw familie voor zijn rekening neemt, antwoordt u: "God voorziet voor hen." (CGVS, p.8). Gevraagd naar toelichting blijkt u dat ook letterlijk te bedoelen, omdat u geen enkel idee heeft van hoe zij in hun behoeften voorzien (CGVS, p.8). Dat u zich gezien dergelijke omstandigheden geen enkele moeite zou getroosten om op eender welke wijze, zoals een tracing-procedure of het gebruik van tussenpersonen op de hoogte te komen van hoe zij het stellen, valt nauwelijks ernstig te nemen. Aangezien u beweert dat jullie geen gronden bezitten in Afghanistan (CGVS, p.6), dat u zelf nooit gewerkt hebt in Afghanistan en als enige inkomsten de verkoop van geiten had als u er op overschot had (CGVS, p.5), dat u deze geiten verkocht en met spaargeld van thuis een mensensmokkelaar betaalde (CGVS, p.18), bleven uw kinderen en moeder dus eigenlijk achter in acute bestaansonzekerheid, iets waar u zich helemaal niet om lijkt te bekommeren. Deze door u geschilderde gang van zaken kan allerminst overtuigen.

Daarbij aansluitend kan er geen enkel geloof worden gehecht aan de verklaringen omtrent de dood van uw vader. Volgens uw zeggen was hij een ambtenaar van de Karzai-regering. Omdat uw dorp volledig uit voorstanders van de taliban bestaat hebben zij uw vader bedreigd en uiteindelijk verklikt, waarop hij door de taliban is ontvoerd en vermoord (CGVS, p.6). U kan echter geen begin van informatie geven over het werk dat uw vader gedaan zou hebben, ook al was u toen reeds een volwassen man. U weet niet wat voor werk hij deed (CGVS, p.6). Voor wie uw vader werkte, kan u ook niet ophelderen (CGVS, p.9). U kan alleen zeggen dat hij in Kabul werkte voor de Karzai-regering (CGVS, p.6), ondanks herhaald aandringen dat u toch iets meer specifiek zou zeggen over de job die hij deed. U zegt dat u hem dat nooit hebt gevraagd, omdat het niet relevant was en aan uw moeder hebt u het dan ook niet gevraagd (CGVS, p.6). Ook toen de dorpelingen van uw vader eisten dat hij zou stoppen op zijn werk hebt u geen vragen gesteld (CGVS, p.7), en zelfs na de moord op uw vader stelde u geen vragen over wat er gebeurd was (CGVS, p.7). Het valt moeilijk vol te houden dat het werk van uw vader op dat moment nog steeds niet relevant was. U bent ook niet per toeval iets te weten gekomen over zijn werk na zijn dood, omdat jullie vanuit de overheid nooit enige reactie hebben vernomen (CGVS, p.7). Dat de regering van Afghanistan op geen enkele wijze contact zou nemen met de familieleden van iemand die zijn leven heeft gegeven voor zijn vaderland, moet toch sterk betwijfeld worden. Dat ook de relatie tussen uw familie en de dorpsgemeenschap onveranderd bleef doorheen deze gebeurtenissen, is ook niet aannemelijk (CGVS, p.8). Volgens uw verklaringen ging het leven gewoon zijn gangetje na de moord op uw vader. U benadrukt zelfs dat de dorpelingen die verantwoordelijk waren voor de moord op uw vader niet jullie vijanden waren (CGVS, p.8). U verwijst iets later zelfs naar uw burens als uw vrienden (CGVS, p.11). Dat is niet van dien aard om het Commissariaat-generaal te overtuigen van de doorleefdheid van uw verklaringen. Uw uitleg dat jullie geen bescherming konden krijgen van de overheid (CGVS, p.8) druist in tegen de logica: het is niet geloofwaardig dat jullie op geen enkel moment zelfs maar zouden proberen om hulp te krijgen van de overheid, als uw vader voor de overheid werkte en om die reden gevaar liep en uiteindelijk vermoord werd. Overigens woonde uw vader volgens u niet in het dorp: hij zou slechts af en toe op bezoek gekomen zijn (CGVS, p.6). Dat uw vader in die omstandigheden zou nalaten om te proberen zijn gezin bij hem in Kabul in veiligheid te brengen wanneer de volledige gemeenschap hem naar het leven staat, is eveneens onlogisch. Het kan redelijkerwijs verwacht worden dat iemand die de veiligheid van de hoofdstad opzoekt de nodige

maatregelen treft om zijn familie van eenzelfde bescherming te voorzien. Gezien de ongeloofwaardige verklaringen die u hierover aflegt, ontstaat het vermoeden dat uw vader in werkelijkheid nog steeds leeft, en mogelijks de zorg voor uw kinderen op zich heeft genomen, in Kabul over andere familieleden beschikt en daar allicht zelf ook zou zijn verbleven voor uw vertrek.

Verder kan er ook op gewezen worden dat uw verklaringen over uw familiaal netwerk niet sporen met algemeen beschikbare informatie over Afghanistan: volgens u zijn zowel uw moeder als uw vader enige kinderen en hebt u dus geen andere nauwe verwanten in Afghanistan (CGVS, p.11). U wijt dat aan een speling van het lot. De Verenigde Naties schatten het geboortecijfer in Afghanistan tot 2005 steevast boven de 7 kinderen per moeder, waardoor het toch wel zeer toevallig is dat uw beide ouders uit dergelijk kleine gezinnen zouden komen (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.1).

Behalve het feit dat u duidelijk geen aannemelijke verklaringen heeft afgelegd over uw familiale netwerk en levensomstandigheden is ook duidelijk gebleken dat de feiten die de rechtstreekse aanleiding zouden vormen van uw vertrek volstrekt ongeloofwaardig zijn. Hoewel u eerst benadrukte dat uw dorp door de taliban gedomineerd wordt en wetsdienaars er niet kunnen komen (CGVS, p.7) verklaart u dat de politie toch naar uw dorp is gekomen na de noodlottige gebeurtenissen die uw broer overkomen zouden zijn (CGVS, p.12). Volgens u was dat omdat het een noodtoestand betrof, een uitzonderlijke omstandigheid (CGVS, p.12). Het is toch eigenaardig dat politie en taliban bereid zijn om uitzonderingen te maken in hun lopende conflict om controle over het Afgaanse grondgebied. Hoewel de politie u toen op de hoogte bracht dat de daders van deze roofmoord reeds in hechtenis genomen waren, kan u geen enkel detail geven over wie deze misdadigers waren, behalve dat het Pashtun waren (CGVS, p.12). U was te verdrietig om vragen te stellen aan de mensen die het lijk van uw broer thuis kwamen afleveren, zegt u (CGVS, p.12). Dat u volledig onwetend zegt te zijn over de moordenaars van uw broer druist ook in tegen het feit dat u beelden van hun arrestatie hebt laten bezorgen aan het CGVS. Op 06 februari 2018 heeft u immers via een medewerker van het opvangcentrum een link doorgestuurd naar een video op Facebook die volgens u de nasleep van de moord op uw broer toont. Het is om te beginnen vreemd dat u geen enkel gewag heeft gemaakt van het bestaan van deze beelden tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, noch bij DVZ, indien deze de door u beweerde feiten zouden ondersteunen. Deze video, die inmiddels weer van Facebook is verdwenen, leek een opname te tonen van twee criminelen die op heterdaad zijn betrapt bij een carjacking met fatale afloop. Het Commissariaat-generaal is, zeker nu de beelden niet meer raadpleegbaar te zijn, niet in staat om te oordelen waar, wanneer en in welke omstandigheden deze beelden zijn gemaakt en dus welke bewijskracht ze zouden hebben. Het moet echter zeker worden beklemtoond dat eender wie video's kan posten op Facebook en dat het hier niet handelde om een nieuwsbericht of reportage van een betrouwbare bron. Dat u zelf niet hebt gewezen op het bestaan van deze beelden, en er ook niet voldoende mee vertrouwd bleek te zijn om meer details te geven op de arrestatie van de mannen die uw broer zouden hebben vermoord tijdens uw persoonlijk onderhoud (CGVS, p.12), ondermijnt in ernstige mate de overtuigingskracht van dit stuk, en uw verklaringen over de beweerde gebeurtenissen.

U had eigenlijk wel meer vragen willen stellen over de dood van uw broer, zo verklaart u voorts, maar bent 10 dagen later aangevallen, waardoor u dit niet kon doen (CGVS, p.13). Onbekenden hebben u namelijk onderschept op weg naar het districtscentrum. Vervolgens zetten zij u onder druk om bij de politie te gaan en de daders vrij te pleiten en te vergeven. Het Commissariaat-generaal verwondert zich over deze demarche aangezien de politie met eigen ogen heeft gezien hoe de daders een autobestuurder vermoordden, waardoor uw tussenkomst weinig gewicht in de schaal zou leggen. U verandert dan het onderwerp naar de slagen die zij u hebben toegebracht (CGVS, p.13). Ten gevolge van deze slagen en verwondingen verloor u het bewustzijn en u ontwaakte in een hospitaal, waar u naar schatting twee maanden verbleef (CGVS, p.14). Hoe u uiteindelijk in het hospitaal bent beland en wat er van uw belagers is geworden kan u niet vertellen, aangezien u daar zelf nooit achter vroeg. Problemen met uw geheugen, die u niet staaft met medische documenten en die u ook niet eerder hebt aangehaald, zouden u verhinderen om dat te memoriseren (CGVS, p.14). Over het verblijf in het hospitaal zijn uw verklaringen opnieuw zeer vaag, weinig doorleefd en geheel onlogisch. U weet niet in welk hospitaal u al die tijd hebt doorgebracht (CGVS, p.19), en merkte zelfs toen u van het hospitaal naar huis terugkeerde niet van waar u ergens vertrokken bent (CGVS, p.19), dit hoewel niemand u dat moment terzijde stond: u had immers geen enkel contact met uw eigen familie of vrienden in al die tijd, volgens u omdat zij angst hebben voor de taliban. Op welke manier de taliban een rol speelden hebt u niet verduidelijkt. U hebt dus op eigen houtje uw terugkeer moeten regelen (CGVS, p.16-17). Hierbij verwijst u opnieuw naar problemen met uw geheugen sinds deze gebeurtenis. U kan slechts zeer vaag verwijzen naar het warme seizoen toen u gehospitaliseerd was en herinnert zich ook niet of er in die periode een religieus feest was, volgens u omdat de islamitische feesten in de Islamitische Republiek Afghanistan eigenlijk niet echt gevierd worden. U plaatst deze feesten op hetzelfde niveau als een vrijdaggebed in de moskee, iets wat in de culturele context van het land bijzonder ongeloofwaardig

is. Dat u zichzelf omschrijft als een gelovige moslim (CGVS, p.4) en toch niet de minste aandacht zou hebben voor het Suikerfeest dat op de ramadan volgt en het Offerfeest dat een zeer belangrijke feestdag is in de islamitische kalender, ondermijnt het weinige dat nog overblijft van uw geloofwaardigheid.

Na terugkeer in uw dorp nam u weer de draad op van uw leven, tot u ontdekte dat dezelfde mannen u nog steeds naar het leven stonden (CGVS, p.14). Dat is in tegenspraak met uw verklaringen op DVZ, waar u hebt verklaard dat u niet langer op een vast adres verbleef na uw hospitalisatie (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). U ontkent nu dat u ooit zoiets hebt beweerd, waarmee u ook deze tegenstrijdigheid onopgehelderd laat. U zegt eerst dat de mensen in het dorp roddelen en dat te weten kwamen, maar als er wordt gevraagd om duiding te geven bij hoe de dorpingen hiervan wisten lijkt u uw verklaringen te wijzigen: u verklaart dan dat u toen plots zelf besepte dat zij u nog altijd zouden zoeken (CGVS, p.14). Uw vrienden regelden voor u een mensensmokkelaar in Kabul (CGVS, p.15). Volgens u werkt de telefoon niet in uw regio (CGVS, p.8-9), wat overigens opnieuw een aanwijzing is dat u het hebt over vrienden die in Kabul verblijven. U geeft voor het eerst een concreet tijdstip als u zegt dat u in de 10e maand van 2015 bent vertrokken. U kan dat niet situeren in de Afghaanse kalender en zegt gewoon te zijn aan de Westerse kalender (CGVS, p.16), wat zeer vreemd is voor iemand die verklaart zijn hele leven te hebben doorgebracht in Afghanistan. In elk geval kan deze volgorde van gebeurtenissen niet rijmen met de verklaringen die u hebt afgelegd op DVZ. Daar hebt u immers gezegd dat u pas 6 maanden na de arrestaties deze problemen kreeg (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5) terwijl u het op het CGVS hebt over 10 dagen (CGVS, p.16). U verandert dan uw verklaringen door te zeggen dat u bedoelde dat u 6 maanden in het ziekenhuis doorbracht, en als het Commissariaat-generaal u erop wijst dat u dat even tevoren nog schatte op 2 maanden, wijzigt u een derde maal uw verklaringen als u zegt dat u inderdaad 2 maanden in het hospitaal lag en uiteindelijk 6 maanden na de moord op uw broer Afghanistan hebt verlaten. Het is hoogst merkwaardig dat de criminelen die u op de hielen zaten u al die tijd niet zouden hebben kunnen vinden. U zou immers op weg geweest zijn naar het districtscentrum toen de auto waarin u reisde werd tegengehouden onderweg (CGVS, p.13). Volgens u waren deze criminelen doelgericht naar u op zoek: zij hielden alleen de wagen tegen waarin u zat en hadden geen oog voor de andere passagiers (CGVS, p.13) wat erop wijst dat deze criminelen beschikken over een formidabel inlichtingennetwerk. Dat u terugkeerde naar uw dorp, uw leven weer oppikte en nooit meer iets van hen vernam, past dus niet in een logisch geheel.

Uw slotopmerkingen dat u zelfs in België niet veilig bent omdat u wordt achternagezeten door onbekenden (CGVS, p.19), zijn blote beweringen die door geen enkel element in uw dossier worden geschraagd, en versterken eerder de indruk dat u geen geloofwaardige verklaringen aflegt.

Het geheel der bovenstaande vaststellingen laat niet toe u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b toe te kennen.

Het overige document dat u heeft neergelegd kan deze inschatting niet wijzigen. De brief van de centrumarts beschrijft u als iemand met een zekere graad van verstandelijke beperking en een lage intelligentie, iets wat u al van kindsaf duidelijk gemaakt zou zijn. U zou moeizaam communiceren en een achterdochtige houding hebben. Deze vaststellingen ondersteunen echter geenszins uw versie van de feiten namelijk dat u zou lijden aan geheugenproblemen en een probleem met uw hersenen sinds uw mishandeling in Afghanistan (CGVS, p.19). Bovendien blijkt uit uw gehoor helemaal niet dat u niet over de verstandelijke capaciteiten zou beschikken om een vraaggesprek te voeren. De vaststellingen van de centrumarts tonen niet aan dat na een diepgaand medisch onderzoek onomstotelijk blijkt dat uw cognitief geheugen dermate is aangetast dat u niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Bovendien is er geen betrouwbare IQ-bepaling mogelijk bij anderstalige nieuwkomers vooraleer ze een paar jaar in onze cultuur verbleven hebben. Sowieso zijn de resultaten van intelligentietest bij personen afkomstig uit andere culturen dikwijls voor interpretatie vatbaar (zie ook de aan het administratief dossier toegevoegde informatie). Er dient ook op gewezen te worden dat u verklaarde in Afghanistan een gezin te hebben gesticht (CGVS, p.8-9), een duidelijke aanwijzing dat u er als handelingsbekwame volwassene leefde en voldoende zelfredzaam bent.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke

verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een verzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dd. 31 januari 2018 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd op het einde van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen, dat er een medewerkingsplicht op uw schouders rust en dat een correct beeld moet geven van de omstandigheden van uw vertrek, de plaatsen waar u overal hebt verbleven en het netwerk waarover u in Afghanistan kan beschikken. U antwoordt op de geuite twijfels over uw verklaringen door te volharden dat u de waarheid hebt verteld (CGVS, p.17) en als u nogmaals de kans wordt geboden om zicht te geven op uw persoonlijke omstandigheden verwijst u uiteindelijk naar uw geheugen en zegt u dat uw verklaringen niet kan wijzigen (CGVS, p.18-19).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS zoals gezegd dus ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het

conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul (in casu Surobi) en ook in de stad Kabul (waarvan, zoals eerder al vermeld, vermoed wordt dat u er een familiaal netwerk heeft en er misschien wel zelf gewoond heeft) te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisieerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad Kabul. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Surobi in de

provincie Kabul en in de stad Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen “52 en 48/3 juncto art. 62” van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1, A van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 1, (2) van het protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967 en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De onderdelen van de middelen die door verzoekende partij worden ontwikkeld zullen derhalve slechts besproken worden in de mate dat ze betrekking hebben op de in het onderhavige arrest in aanmerking genomen motieven.

2.2.2. De Raad onderstreept vooreerst dat van verzoekende partij, als verzoeker om internationale bescherming, redelijkerwijze verwacht mag worden dat zij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over haar aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Zij dient alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals heden opgenomen in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij heeft de verplichting om haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over haar asielaanvraag en het is aan haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van verzoekende partij dat zij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker om internationale bescherming een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. De Raad is van oordeel dat *in casu* moet worden vastgesteld dat verzoekende partij niet voldaan heeft aan de op haar rustende medewerkingsplicht aangezien zij geen eenduidig zicht biedt op wie zij is, waar zij vandaan komt, haar (familiaal) netwerk en haar levensomstandigheden.

2.2.4. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij er niet in slaagt haar identiteit ontegensprekelijk aan te tonen en derhalve geen eenduidig zicht biedt op wie zij is en waar zij vandaan komt. Dienaangaande worden in de bestreden beslissing immers volgende pertinente vaststellingen gedaan: *“Ten eerste slaagde u er niet in uw identiteit ontegensprekelijk aan te tonen. U hebt voor deze asielpprocedure geen enkel document voorgelegd dat uw identiteit, nationaliteit en landen van eerder verblijf zouden kunnen staven. Het ontbreken van een geloofwaardig identiteitsbewijs houdt initieel een negatieve indicatie in met betrekking tot uw asielaanspraak, daar u het CGVS geen eenduidig zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt. De nood aan duidelijkheid over deze kernaspecten blijkt ook uit het feit dat u uiteindelijk erkent dat u nog andere namen heeft gebruikt in het verleden (CGVS, p.10,17). Hoewel u dat in eerste instantie ontkende (CGVS, p.3) geeft u toe dat u in Bulgarije de naam van uw overleden broer hebt gebruikt, wat u minimaliseert door te zeggen dat u die enkel in Bulgarije heeft gegeven en dat niet beschouwt als een andere naam gebruiken (CGVS, p.10), een weinig overtuigende toelichting. U ontkent dan opnieuw dat u ooit nog een andere naam hebt gevoerd (CGVS, p.10). Nadat u wordt geconfronteerd met de vaststelling dat het Facebookprofiel onder uw eigen naam slechts zeer recent aangemaakt lijkt te zijn verklaart u plots dat dit een nieuw profiel is dat u maakte omdat u eerder een profiel onder de naam J. K. (...) gebruikte. Omdat u werd lastig gevallen besloot u een nieuw profiel te maken onder een andere naam, volgens u uw werkelijke naam (CGVS, p.17). Op die manier ontstaat de indruk dat u de naam A. M. R. (...) slechts recent bent beginnen gebruiken, wat de twijfels verder aanwakkert. U heeft trouwens ook tegenstrijdige verklaringen afgelegd over het bestaan van eventuele documenten. Waar u bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nog verklaarde dat uw taskara in Afghanistan was achtergebleven (DVZ, Verklaring DVZ, p.10), verklaarde u op het CGVS eerst dat u helemaal geen officiële papieren had toen u in Afghanistan woonde, om vervolgens te beweren dat u wel een taskara had en dat bent kwijtgeraakt tijdens uw reis naar België. U ontkent dan ook dat u ooit zou hebben verklaard dat uw taskara nog in Afghanistan is (CGVS, p.3). Het louter ontkennen van uw eerdere verklaringen is in elk geval geen voldoende antwoord, temeer daar u een andere correctie hebt aangebracht aan uw verklaringen bij DVZ (CGVS, p.2) maar niet de reden dat u geen taskara kan voorleggen. Bovendien heeft het er alle schijn van dat u uw verklaringen aanpast doorheen het gehoor, wat nefast is voor uw geloofwaardigheid.”*

In haar verzoekschrift stelt verzoekende partij in dit verband dat zij *“zijn identiteitsbewijs is kwijtgeraakt toen hij op de vlucht was”,* dat zij *“in zijn thuisregio over de nodige documentatie (beschikt) om zijn identiteit te bewijzen maar deze regio is dermate gevaarlijk dat hij ook geen beroep kan doen op tussenpersonen om desgevallend de nodige documenten op te sturen. Er is binnen deze regio evenmin de mogelijkheid om telefonisch contact te leggen (...)”.* Verder verklaart verzoekende partij dat zij in Bulgarije de naam van haar broer heeft opgegeven omdat zij niet in Bulgarije wilde blijven en niet wilde dat haar zaak in Bulgarije zou behandeld worden. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij met deze bemerkingen op geen enkele manier de voormelde vaststellingen *in concreto* weerlegt dan wel verklaart. In het bijzonder gaat zij voorbij aan de vaststelling dat verzoekende partij, naast het feit dat zij in Bulgarije een andere naam gebruikte, ook eerder een Facebookprofiel onder de naam J. K. had en zij pas zeer recent een profiel aanmaakte onder de naam A. M. R. en de vaststelling dat verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegt over het bestaan van eventuele documenten die haar identiteit zouden kunnen staven.

2.2.5. Verder is de Raad van oordeel dat de bewering van verzoekende partij dat zij met niemand in contact staat die documenten naar haar zou kunnen sturen geenszins kan overtuigen. Immers wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht het volgende gemotiveerd: *“U voert ook aan dat u met niemand in Afghanistan in contact staat die documenten naar u zou kunnen sturen (CGVS, p.3). Gevraagd naar de reden dat u niet in staat bent om uw moeder en kinderen in Afghanistan te bereiken antwoordt u dat telefoons er niet werken. U heeft nooit geprobeerd om op een andere manier een boodschap naar hen te krijgen dan via de telefoon (CGVS, p.8-9). Dat u volstrekt geen inspanning doet om uw kinderen en moeder te bereiken nadat u zelf het land moest ontvluchten getuigt van een desinteresse in uw eigen problemen die strijdig is met de door u beweerde vrees voor vervolging. De omstandigheden waarin u beweert uw familie te hebben achtergelaten kunnen ook niet plausibel genoemd worden: u verklaart dat u geiten verkocht en met dat geld plus de erfenis van uw vader een mensensmokkelaar betaalde voor uw reis naar Europa (CGVS, p.18). Uw oudste zoon zou te jong zijn om te werken (CGVS, p.8) en u erkent dat het voor vrouwen in uw regio onmogelijk is om naar buiten komen indien zij niet door een man worden begeleid (CGVS, p.15). Als het Commissariaatgeneraal vraagt naar wie dan de financiële last van uw familie voor zijn rekening neemt, antwoordt u: “God voorziet voor hen.” (CGVS, p.8). Gevraagd naar toelichting blijkt u dat ook letterlijk te bedoelen, omdat u geen enkel idee heeft van hoe zij in hun behoeften voorzien (CGVS, p.8). Dat u zich gezien dergelijke omstandigheden geen enkele moeite zou getroosten om op eender welke wijze, zoals een tracing-procedure of het gebruik van tussenpersonen op de hoogte te komen van hoe zij het stellen,*

valt nauwelijks ernstig te nemen. Aangezien u beweert dat jullie geen gronden bezitten in Afghanistan (CGVS, p.6), dat u zelf nooit gewerkt hebt in Afghanistan en als enige inkomsten de verkoop van geiten had als u er op overschot had (CGVS, p.5), dat u deze geiten verkocht en met spaargeld van thuis een mensensmokkelaar betaalde (CGVS, p.18), bleven uw kinderen en moeder dus eigenlijk achter in acute bestaansonzekerheid, iets waar u zich helemaal niet om lijkt te bekommeren. Deze door u geschilderde gang van zaken kan allerminst overtuigen.”

In haar verzoekschrift herhaalt verzoekende partij slechts dat zij geen enkel contact heeft met haar familie, waarmee zij geenszins bovenstaande motivering in een ander daglicht stelt. Waar zij daarnaast nog stelt dat er wel degelijk nog vee aanwezig was in de familie om te voorzien in hun levensonderhoud, bemerkt de Raad dat verzoekende partij tijdens haar gehoor verklaarde dat zij slechts “*enkelen geiten*” hadden waar verzoekende partij voor zorgde en voorts zonder meer stelde dat zij, ten einde de smokkelaar te kunnen betalen (6.500 dollar), haar geiten verkocht had (gehoorverslag CGVS, p. 5 en 18). Dat er nog voldoende geiten zouden zijn overgebleven om in hun levensonderhoud te voorzien komt dan ook allerminst overtuigend over.

2.2.6. De Raad wijst er verder op dat verzoekende partij haar vertrek uit Afghanistan, dat zij situeert in de 10^e maand van 2015, niet kan situeren in de Afghaanse kalender en hierover zegt gewoon te zijn aan de Westerse kalender (gehoorverslag CGVS, p. 16). Het is uiterst bevreemdend dat iemand die verklaart zijn hele leven te hebben doorgebracht in Afghanistan er niet in slaagt zijn vertrek uit dit land te situeren in de Afghaanse kalender en daarentegen de Westerse kalender hanteert. Dit bevestigt verder dat verzoekende partij niet de waarheid vertelt over wie zij is en waar zij vandaan komt.

2.2.7. Voorts meent de Raad dat evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoekende partij als zou haar vader gedood zijn geweest door de taliban omwille van zijn werk bij de Afghaanse overheid. Volgens verzoekende partij was haar vader een ambtenaar van de Karzai-regering. Omdat haar dorp volledig uit voorstanders van de taliban bestaat zouden zij haar vader bedreigd en uiteindelijk verklikt hebben, waarop hij door de taliban is ontvoerd en vermoord (gehoorverslag CGVS, p. 6).

Vooreerst is het onaannemelijk dat verzoekende partij in de door haar omschreven omstandigheden dermate weinig weet over het werk dat haar vader gedaan zou hebben. Zo kon zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal geen begin van informatie geven over het werk dat haar vader gedaan zou hebben, ook al was zij toen reeds een volwassen man. Zij weet niet wat voor werk hij deed (gehoorverslag CGVS, p.6). Voor wie haar vader werkte, kan zij ook niet ophelderen (gehoorverslag CGVS, p.9). Zij kan alleen zeggen dat hij in Kabul werkte voor de Karzai-regering (gehoorverslag CGVS, p.6), ondanks herhaald aandringen dat zij toch iets meer specifiek zou zeggen over de job die hij deed. Verzoekende partij stelt dat zij hem dat nooit heeft gevraagd, omdat het niet relevant was en aan haar moeder heeft zij het dan ook niet gevraagd (gehoorverslag CGVS, p.6). Ook toen de dorpingen van haar vader eisten dat hij zou stoppen op zijn werk heeft zij geen vragen gesteld (gehoorverslag CGVS, p.7), en zelfs na de moord op haar vader stelde zij geen vragen over wat er gebeurd was (gehoorverslag CGVS, p.7). Het valt echter moeilijk vol te houden dat het werk van haar vader op dat moment nog steeds niet relevant was. Zij is ook niet per toeval iets te weten gekomen over zijn werk na zijn dood, omdat, zo stelt verzoekende partij, zij vanuit de overheid nooit enige reactie hebben vernomen (gehoorverslag CGVS, p. 7). Het is evenwel niet geloofwaardig dat de regering van Afghanistan op geen enkele wijze contact zou nemen met de familieleden van iemand die zijn leven heeft gegeven voor zijn vaderland. In haar verzoekschrift stelt verzoekende partij in verband met het werk van haar vader dat hij “*actief was als ambtenaar op het ministerie van landbouw binnen de regering*”, doch stelt de Raad vast dat dit een niet gestaafde *post-factum* verklaring betreft nu verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal over het werk van haar vader slechts kon zeggen dat hij in Kabul werkte voor de Karzai-regering (gehoorverslag CGVS, p. 6). Bovendien doet zij met de loutere bemerking dat haar vader ambtenaar was op het ministerie van landbouw geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat verzoekende partij ook niets specifiek kan zeggen over de job die hij deed.

Tevens is het niet aannemelijk dat haar vader, die zelf niet in het dorp woonde en slechts af en toe op bezoek kwam, zou hebben nagelaten om te proberen ook zijn gezin bij hem in Kabul in veiligheid te brengen wanneer de volledige gemeenschap hem naar het leven staat. Er kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat iemand die de veiligheid van de hoofdstad opzoekt de nodige maatregelen treft om zijn familie van eenzelfde bescherming te voorzien.

Verder dient te worden vastgesteld dat ook de verklaringen over de gang van zaken na de dood van haar vader allerminst doorleefd zijn. Volgens de verklaringen van verzoekende partij ging het leven gewoon zijn gangetje. Verzoekende partij benadrukt zelfs dat de dorpingen die verantwoordelijk waren voor de moord op haar vader niet hun vijanden waren (gehoorverslag CGVS, p. 8). Even later verwijst

zij zelfs naar haar burens als haar vrienden (gehoorverslag CGVS, p. 11). Dat de relatie tussen haar familie en de dorpsgemeenschap onveranderd zou zijn gebleven doorheen deze gebeurtenissen, is geenszins aannemelijk.

Ten slotte is het ook niet geloofwaardig dat verzoekende partij en haar familie geen bescherming kon krijgen van de overheid en dat zij op geen enkel moment zelfs maar zouden proberen om hulp te krijgen van de overheid als haar vader voor de overheid werkte en om die reden gevaar liep en uiteindelijk vermoord werd. Verzoekende partij merkt dienaangaande in haar verzoekschrift op dat zij woonden in een regio beheerst door de taliban en dat zij daarom niet geholpen werden door de overheid, doch stelt de Raad vast dat verzoekende partij anderzijds zelf aangaf dat de overheid zich in uitzonderlijke omstandigheden wel naar haar dorp begaf (gehoorverslag CGVS, p. 12).

De Raad is van oordeel dat gelet op de ongeloofwaardige verklaringen van verzoekende partij over de dood van haar vader het vermoeden ontstaat dat haar vader in werkelijkheid nog steeds leeft en de zorg voor haar kinderen op zich heeft genomen.

2.2.8. Ten slotte bemerkt de Raad nog dat de verklaring van verzoekende partij dat zowel haar moeder als haar vader enige kinderen zijn en dat zij dus geen andere nauwe verwanten in Afghanistan heeft (gehoorverslag CGVS, p. 11) in de Afgaanse context maar weinig plausibel is. Immers schatten de Verenigde Naties het geboortecijfer in Afghanistan tot 2005 steevast boven de 7 kinderen per moeder, waardoor het toch wel zeer toevallig is dat haar beide ouders uit dergelijke kleine gezinnen zouden komen.

2.2.9. Gelet op voorgaande vaststellingen, komt de Raad tot de conclusie dat verzoekende partij geen duidelijk zicht biedt op haar identiteit, waar zij vandaan komt, haar (familiaal) netwerk en levensomstandigheden voor haar komst naar België.

2.2.10. De Raad wijst er verder op dat in de bestreden beslissing tevens op uitgebreide wijze wordt vastgesteld dat ook geen enkel geloof kan worden gehecht aan de feiten die de rechtstreekse aanleiding zouden hebben gevormd van het vertrek van verzoekende partij uit Afghanistan. Meer bepaald werd vastgesteld dat verzoekende partij vage, onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent de gebeurtenissen die geleid zouden hebben tot haar vertrek.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen overtuigende argumenten aanbrengt die van aard zijn desbetreffende motivering van de bestreden beslissing te weerleggen.

2.2.11.1. Wat betreft haar onwetendheid omtrent de identiteit van de daders van de moord op haar broer, bemerkt verzoekende partij dat zij nooit gevraagd heeft achter de identiteit van de daders van de moord op haar broer *“omdat hij deze geschiedenis achter zich wou laten en geprobeerd heeft om zijn leven weer op te pikken”*. Verzoekende partij *“wist dat als hij zich te fel in deze zaak zou verdiepen, hij zich zelf in de problemen zou brengen”*.

2.2.11.2. De Raad is evenwel van oordeel dat het in de door verzoekende partij verklaarde omstandigheden uiterst bevreemdend is dat zij niet weet wie haar broer vermoord heeft. Immers zou de politie verzoekende partij op de hoogte hebben gebracht dat de daders van deze roofmoord reeds in hechtenis genomen waren (gehoorverslag CGVS, p. 12) en was hun identiteit derhalve bij de politie gekend. Haar onwetendheid is des te treffender gelet het feit dat zij na haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal nog beelden van hun arrestatie heeft laten bezorgen aan het Commissariaat-generaal.

2.2.12.1. Waar verwerende partij het onaannemelijk acht dat de politie toelating zou hebben gekregen om het lijk van haar broer tot aan hun woning te brengen gelet op de gespannen relatie die bestaat met de taliban, stelt verzoekende partij dat het lijk geenszins tot aan de woning werd gebracht door de politie, maar werd achtergelaten op een locatie juist buiten het gebied dat beheerst wordt door de taliban waar verzoekende partij het kon ophalen.

2.2.12.2. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk verklaarde dat de politie naar haar dorp is gekomen na de noodlottige gebeurtenissen die haar broer overkomen zouden zijn (gehoorverslag CGVS, p. 12). Volgens haar was dat omdat het een noodtoestand betrof, een uitzonderlijke omstandigheid (gehoorverslag CGVS, p. 12). Dat verzoekende partij thans plots een andere versie van de feiten voorhoudt, bevestigt verder het volstrekt ongeloofwaardig karakter van haar asielrelaas.

2.2.13. Daar waar verzoekende partij betreffende de motivering over het filmpje dat op facebook werd geplaatst aangeeft dat zij dit filmpje nog steeds heeft zodat dit geraadpleegd kan worden, bemerkt de Raad dat in de bestreden beslissing aangaande de door verzoekende partij bijgebrachte beelden die de arrestatie van de daders van de moord op haar broer zouden betreffen terecht het volgende wordt gemotiveerd: *“Het is om te beginnen vreemd dat u geen enkel gewag heeft gemaakt van het bestaan van deze beelden tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, noch bij DVZ, indien deze de door u beweerde feiten zouden ondersteunen. Deze video, die inmiddels weer van Facebook is verdwenen, leek een opname te tonen van twee criminelen die op heterdaad zijn betrapt bij een carjacking met fatale afloop. Het Commissariaat-generaal is, zeker nu de beelden niet meer raadpleegbaar te zijn, niet in staat om te oordelen waar, wanneer en in welke omstandigheden deze beelden zijn gemaakt en dus welke bewijskracht ze zouden hebben. Het moet echter zeker worden beklemtoond dat eender wie video’s kan posten op Facebook en dat het hier niet handelde om een nieuwsbericht of reportage van een betrouwbare bron. Dat u zelf niet hebt gewezen op het bestaan van deze beelden, en er ook niet voldoende mee vertrouwd bleek te zijn om meer details te geven op de arrestatie van de mannen die uw broer zouden hebben vermoord tijdens uw persoonlijk onderhoud (CGVS, p.12), ondermijnt in ernstige mate de overtuigingskracht van dit stuk, en uw verklaringen over de beweerde gebeurtenissen.”.* Verzoekende partij brengt geen concrete argumenten aan die van aard zijn voormelde vaststellingen in een ander daglicht te stellen. Zij legt evenmin de desbetreffende beelden neer waarvan zij stelt in het bezit te zijn.

2.2.14. Daar waar verzoekende partij stelt dat het niet onbegrijpelijk is dat zij niet wist hoe zij in het ziekenhuis belandde aangezien zij ernstig was toegetakeld en het bewustzijn had verloren, bemerkt de Raad evenwel dat uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij hiernaar evenmin heeft gevraagd (gehoorverslag CGVS, p. 14). Nochtans kan aangenomen worden dat bijvoorbeeld het personeel van het ziekenhuis waar zij twee maanden verbleef haar meer informatie zou hebben kunnen geven over hoe zij in het ziekenhuis belandde. Dat verzoekende partij hiernaar niet heeft geïnformeerd is allerminst aannemelijk. Evenmin is het plausibel dat verzoekende partij niet zou weten in welk hospitaal zij al die tijd heeft doorgebracht (gehoorverslag CGVS, p. 19).

2.2.15. Wat ten slotte nog de bemerking van verzoekende partij betreft dat zij *“gedurende enkele maanden in het ziekenhuis (moest) blijven waarna hij terug naar huis mocht”* en dat zij vervolgens *“de bedoeling (had) om zijn leven terug op te pikken maar dit bleek niet mogelijk omdat hij naderhand nog steeds bedreigd werd”*, is de Raad van oordeel dat verzoekende partij zich hiermee beperkt tot het louter herhalen van één versie van haar verklaringen. De Raad duidt erop dat verwerende partij in verband met deze verklaringen terecht het volgende motiveert: *“Na terugkeer in uw dorp nam u weer de draad op van uw leven, tot u ontdekte dat dezelfde mannen u nog steeds naar het leven stonden (CGVS, p.14). Dat is in tegenspraak met uw verklaringen op DVZ, waar u hebt verklaard dat u niet langer op een vast adres verbleef na uw hospitalisatie (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). U ontkent nu dat u ooit zoiets hebt beweerd, waarmee u ook deze tegenstrijdigheid onopgehelderd laat. U zegt eerst dat de mensen in het dorp roddelen en dat te weten kwamen, maar als er wordt gevraagd om duiding te geven bij hoe de dorpelingen hiervan wisten lijkt u uw verklaringen te wijzigen: u verklaart dan dat u toen plots zelf besepte dat zij u nog altijd zouden zoeken (CGVS, p.14). Uw vrienden regelden voor u een mensensmokkelaar in Kabul (CGVS, p.15). Volgens u werkt de telefoon niet in uw regio (CGVS, p.8-9), wat overigens opnieuw een aanwijzing is dat u het hebt over vrienden die in Kabul verblijven. U geeft voor het eerst een concreet tijdstip als u zegt dat u in de 10e maand van 2015 bent vertrokken. U kan dat niet situeren in de Afghaanse kalender en zegt gewoon te zijn aan de Westerse kalender (CGVS, p.16), wat zeer vreemd is voor iemand die verklaart zijn hele leven te hebben doorgebracht in Afghanistan. In elk geval kan deze volgorde van gebeurtenissen niet rijmen met de verklaringen die u hebt afgelegd op DVZ. Daar hebt u immers gezegd dat u pas 6 maanden na de arrestaties deze problemen kreeg (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5) terwijl u het op het CGVS hebt over 10 dagen (CGVS, p.16). U verandert dan uw verklaringen door te zeggen dat u bedoelde dat u 6 maanden in het ziekenhuis doorbracht, en als het Commissariaat-generaal u erop wijst dat u dat even tevoren nog schatte op 2 maanden, wijzigt u een derde maal uw verklaringen als u zegt dat u inderdaad 2 maanden in het hospitaal lag en uiteindelijk 6 maanden na de moord op uw broer Afghanistan hebt verlaten. Het is hoogst merkwaardig dat de criminelen die u op de hielen zaten u al die tijd niet zouden hebben kunnen vinden. U zou immers op weg geweest zijn naar het districtscentrum toen de auto waarin u reisde werd tegengehouden onderweg (CGVS, p.13). Volgens u waren deze criminelen doelgericht naar u op zoek: zij hielden alleen de wagen tegen waarin u zat en hadden geen oog voor de andere passagiers (CGVS, p.13) wat erop wijst dat deze criminelen beschikken over een formidabel inlichtingennetwerk. Dat u terugkeerde naar uw dorp, uw leven weer oppikte en nooit meer iets van hen vernam, past dus niet in*

een logisch geheel.” Voormelde vaststellingen worden door verzoekende partij op geen enkele manier *in concreto* weerlegd.

2.2.16. Wat betreft nog het betoog van verzoekende partij dat veel tijd verstreek tussen het indienen van haar verzoek om internationale bescherming en haar gehoor op het Commissariaat-generaal en dat hierdoor kostbare informatie verloren is gegaan, wijst de Raad er nog op dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Er kan immers in redelijkheid worden aangenomen dat doorslaggevend gebeurtenissen in het geheugen van verzoekende partij zijn gegrift, zodat hiervan zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag kan worden uitgebracht. Dit argument is dan ook niet van aard om afbreuk te doen aan bovenstaande vaststellingen.

2.2.17. Wat betreft de door verzoekende partij neergelegde brief van de centrumarts (administratief dossier, stuk 12, doc. 1), is de Raad van oordeel dat dit stuk evenmin bovenstaande vaststellingen in een ander daglicht stelt. Immers wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht het volgende gemotiveerd: *“De brief van de centrumarts beschrijft u als iemand met een zekere graad van verstandelijke beperking en een lage intelligentie, iets wat u al van kindsaf duidelijk gemaakt zou zijn. U zou moeizaam communiceren en een achterdochtige houding hebben. Deze vaststellingen ondersteunen echter geenszins uw versie van de feiten namelijk dat u zou lijden aan geheugenproblemen en een probleem met uw hersenen sinds uw mishandeling in Afghanistan (CGVS, p.19). Bovendien blijkt uit uw gehoor helemaal niet dat u niet over de verstandelijke capaciteiten zou beschikken om een vraagesprek te voeren. De vaststellingen van de centrumarts tonen niet aan dat na een diepgaand medisch onderzoek onomstotelijk blijkt dat uw cognitief geheugen dermate is aangetast dat u niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Bovendien is er geen betrouwbare IQ-bepaling mogelijk bij anderstalige nieuwkomers vooraleer ze een paar jaar in onze cultuur verbleven hebben. Sowieso zijn de resultaten van intelligentietest bij personen afkomstig uit andere culturen dikwijls voor interpretatie vatbaar (zie ook de aan het administratief dossier toegevoegde informatie). Er dient ook op gewezen te worden dat u verklaarde in Afghanistan een gezin te hebben gesticht (CGVS, p.8-9), een duidelijke aanwijzing dat u er als handelingsbekwame volwassene leefde en voldoende zelfredzaam bent.”*

2.2.18. Uit wat voorafgaat blijkt dat aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas totaal geen geloof kan worden gehecht en dat zij geen eenduidig zicht geeft op wie zij is en waar zij vandaan komt, haar familiaal netwerk en levensomstandigheden voor haar komst naar België. De Raad verkeert dan ook in het ongewisse over de werkelijke identiteit van verzoekende partij, waar verzoekende partij voor haar aankomst in België in Afghanistan, of elders, leefde, en onder welke omstandigheden en om welke redenen zij Afghanistan verlaten heeft. Het komt de Raad niet toe om dienaangaande te speculeren. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoekende partij het de Belgische asielinstanties niet toelaat haar reële situatie te achterhalen en er bijgevolg ten aanzien van haar noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat zij in geval van terugkeer naar haar land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er nog op dat de Afghaanse nationaliteit van verzoekende partij op zich niet ter discussie staat. Uit het voorgaande dient evenwel te worden besloten dat verzoekende partij haar beweerde (recente) herkomst uit het dorp Kotgi, gelegen in de Uzbinvallei in het district Surobi van de provincie Kabul niet aantoot nu zij geen eenduidig zicht geeft op wie zij is en waar zij vandaan komt, haar familiaal netwerk en levensomstandigheden in Afghanistan, of elders, voor haar komst naar België. Noch toont zij aan dat zij afkomstig is uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats(en) van verzoekende partij voor haar komst naar België of over de vraag of verzoekende partij afkomstig is uit of kan verblijven in een regio in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoekende partij zelf meent dat zulk risico in haar hoofde niet voorhanden is. Verzoekende partij kan, met betrekking tot de vraag of zij bij een terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de

zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, geenszins volstaan met een loutere verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en Kabul-stad (bijlage 3 van het verzoekschrift) doch dient enig verband met haar persoon aannemelijk te maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Verzoekende partij maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met haar persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over haar voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan. De Raad besluit dat verzoekende partij geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.19. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.2.20. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend achtien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier,

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT